

Тогазъ стана Борковски отъ постелката и тръгна изъ стаята, като се люлъяше отъ ядъ и отъ мъка; още си хапяше той пръститъ съ зъби, още удряше стъпната като смахнатъ!

Азъ пустнахъ бурята да профучи безъ да се мръдна отъ мѣстото си. Подиръ нѣкое време, застана той предъ вратата и наведе на-долу почервенялото си лице и се струваше като че нѣщо дълбоко мисли. Малко-по-малко единъ миръ, една ведрина облѣ образътъ му, — той се сепна и проговори безъ да ме гледа:

— Сѣ ми се струва че таквизъ предприятия сѣ купатъ на единъ, кракъ и че сами отъ себе се расплитатъ въ катастрофа, таквазъ или инаква. Азъ, истина, намирахъ си една растуха въ таквизъ вратолумни предприятия, каквито много мога да наброя, но сичкитъ съ двойна злочестина ги съмъ платилъ. Може би, по-остроумни сѣ ония, които живѣятъ почтенно.

Азъ подадохъ ръка на Борковски и се помжчихъ да го утѣша. На заранята съставихъ му прощението и плодътъ отъ него бѣше това, че го осъдиха просто зарадъ формалното му престѣпление, зарадъ калпазанството, на десетъ години тъмнуване и тѣй му опредѣлиха работата. Подиръ нѣколко дена закараха го въ новата тъмница, „мехтеръ-хаане“, приковаха му желъзото на кракътъ и го пустнаха между другитъ осъдени.

Джехадъ-чаушъ.

I.

По онова време гръмна изъ Цариградъ тежъкъ гласъ, че на Буюкъ-дерѣ заклали една пощъ цѣлата фамилия на единъ турски миралай, — и ние очаквахме убийцитъ да ги доведатъ, че да се възползуваме отъ жалкото се право, гдѣто първи ние да ги видимъ и познаемъ. И на-истина вече на вторий день,